

CADA U DEL SEU OFICI

En una altra ocasió, em trobava navegant en alta mar. Si no recordo malament, anava a l'Àfrica a caçar una determinada raça de negres, aneu a saber amb quin objecte.

M'avorria, el vaixell se'm feia petit i la gent que duia anava perdent la gràcia, si és que n'havien tingut. Ociós, un dia, vaig anar a veure el capità; el vaig trobar que feia números per tal de navegar a dretes, però no va pas refusar la conversa.

Ell tenia la seva idea fixa i jo la meva. Com que ell era capità, va aferrar-se primer a la seva i digué:

—Si alguna cosa mereix que un home hi dediqui la seva vida, és l'art de la rellotgeria. Els rellotges tenen una ànima i una veu, i una oculta personalitat que correspon a cada màquina-individu. Els homes tenim, en el món, un rellotge per cada un de nosaltres, però només un que ens vagi bé, com diu que només hi ha una dona que ens pugui escaure totalment. Anem per la vida cercant el nostre rellotge, amb un festeig sublim, i molt rarament tenim la sort de trobar-lo.

"L'home que l'ha trobat es distingeix de seguida dels altres. Té una mena d'aplom en la distribució del seu temps que no pot enganyar ningú, i quan consulta el seu rellotge, aquest surt ample de la seva butxaca sol·licitant una carícia del senyor. L'home se'l mira sense precipitar-se, el sospesa, passa el dit polze per damunt del vidre i mai, -ho enteneu bé, mai no li dóna corda fora d'hores. Si coneixeu alguna

d'aquestes persones, veureu que les coses els van regularment bé.

"Els altres, els que no l'han trobat, només consulten el seu rellotge quan no en tenen cap de torre que els sigui visible; si els presenten algú no s'obliden mai de preguntar-li si té hora bona, i rectifiquen la seva sense investigar. Quan tenen el rellotge a les mans no es poden estar de donar-li corda, i el so- rollen i l'escolten amb un gest de desconfiança. Aquesta gent sempre fa massa tard o massa d'hora i us donen la impressió que non acabaran mai de trobar la seva jeia.

"Jo sóc un cas de vocació contrariada.

Faig de capità de mar per herència, i una mica perquè em van enganyar dient-me que un vaixell és de les coses que s'assemblen més a un rellotge. No ho creguéssiu pas.

"El meu ofici de l'ànima és la rellotgeria. D'això de la navegació -és un dirvos-ho a vós- no n'he tret mai l'aigua clara."

xx

XX

XX

xx

XXXXXXXXXX

L'entrevista va acabar aquí. Després, abans que passessin tres o quatre dies de mar quieta i bon temps, el vaixell encallava en una illota on no erem esperats ni el capità, ni jo, ni cap dels vuit-cents passatgers i tripulants que ens acompanyaven.
